

Rekomendacja Komitetu Wykonawczego

Memorandum w sprawie współpracy na rzecz budowy i rozwoju pasywnej infrastruktury sieci szerokopasmowych

w zakresie barier inwestycyjnych

wypracowana przez grupę roboczą ds. procesów i barier inwestycyjnych

Lp.	Bariera - opis problemu	Uzasadnienie. Przyczyna prawna lub formalna	Rekomendacja co należy zrobić. Propozycje zmian
I. GRUPA TEMATYCZNA - MEGAUSTAWA			
1.	Częsty brak zaprojektowanego punktu styku z innymi sieciami lub dopuszczenia jego realizacji.	W obecnym układzie formalno-prawnym realizacji inwestycji, inwestorzy sieci różnego rodzaju, dla których technologicznym elementem jest sieć światłowodowa budowana chociażby dla potrzeb obsługi technicznej tej sieci (np. sterowanie siecią wodociagową czy kanalizacyjną) nie mają obowiązku zaprojektowania punktów styku tej sieci dla sieci szerokopasmowych. Podobnie rzecz ma się dla przykładu z sieciami budowanymi wzdłuż dróg krajowych, gdzie nie przewiduje się punktów styku z potencjalnymi zainteresowanymi Operatorami Telekomunikacyjnymi (OT). Uzgodnienie takiego punktu styku (PS) po zakończeniu cyklu inwestycyjnego budowy jest niezwykle czasochłonne i kapitałochłonne.	Należy rozważyć zapisanie takiego obowiązku dla każdego z inwestorów sieci infrastrukturalnych. Ewentualne wymagane zmiany: <ul style="list-style-type: none"> • Ustawa z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (dalej jako <i>Megaustawa</i>) • Rozporządzenie w sprawie kanałów technologicznych
2.	1. Możliwość wykorzystania infrastruktury energetycznej operatorów pozostałych (w których Skarb Państwa (SP) nie posiada udziałów). 2. Regulacja w zakresie wykorzystania istniejącej infrastruktury poza infrastrukturą elektroenergetyczną w procesie projektowania i budowy sieci regionalnych. 3. Zmiana zapisów Megaustawy w zakresie definicji podmiotu wykonującego zadania z zakresu użyteczności publicznej.	Kwestie możliwości wykorzystywania infrastruktury innych podmiotów dla potrzeb publicznej sieci telekomunikacyjnej regulują art. 17-24 Megaustawy. Zapis art.2 ust.3 w brzmieniu: "podmiot wykonujący zadania z zakresu użyteczności publicznej - przedsiębiorstwo energetyczne w rozumieniu ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625, z późn. zm.) prowadzące działalność gospodarczą w zakresie przesyłania, dystrybucji paliw lub energii oraz przedsiębiorstwo wod-kanalizacyjne w rozumieniu ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz. U. z 2006 r. Nr 123, poz. 858, z 2007 r. Nr 147, poz. 1033, z 2009 r. Nr 18, poz. 97 oraz z 2010 r. Nr 47, poz. 278), będące jednostkami sektora finansów publicznych lub nadzorowane przez takie jednostki; zapis w przytoczonej treści w praktyce eliminuje możliwość korzystania z infrastruktury energetycznej nie nadzorowanej przez jednostki sektora finansów publicznych. Brak też koordynacji pomiędzy kompetentnymi władzami upraszczającymi procedury. W Polsce dotychczas praktykowano modele współpracy z podmiotami energetycznymi: wspólne inwestycje (budowa kabli światłowodowych na liniach	Konieczność zmiany postanowień Megaustawy w zakresie obowiązku dostępu do infrastruktury wszystkich operatorów przesyłowych (również na tych, w których Skarb Państwa nie ma udziałów) ZMIANA MEGAUSTAWY: <ul style="list-style-type: none"> • zmiana podmiotu wykorzystującego zadania z zakresu użyteczności publicznej; • obowiązki operatorów przesyłowych w zakresie budowy sieci regionalnych.

Lp.	Bariera - opis problemu	Uzasadnienie. Przyczyna prawna lub formalna	Rekomendacja co należy zrobić. Propozycje zmian
		energetycznych), dzierżawa miejsca w obiektach energetycznych pod szafy teletransmisyjne, w szafach teletransmisyjnych, na masztach pod instalację radiolinii, w kanalizacji kablowej, dzierżawa włókien światłowodowych, dzierżawa łączy cyfrowych i dzierżawa podbudowy słupowej niskiego napięcia	
3.	Stworzenie obowiązku wydawania warunków technicznych do projektowania (WT) przez poszczególnych właścicieli istniejącej infrastruktury w terminie 14 dni od daty złożenia takiego wniosku przez inwestora sieci szerokopasmowej, pod określonymi rygorami.	Nagminnym problemem w praktyce inwestycyjnej jest termin udzielenia informacji lub wydania warunków technicznych do projektowania przez zarówno gestorów sieci, o których mowa w pkt. 2 ale też wszystkich dysponentów sieci istniejącej: wod-kan, energetycznych, CO, gazowych, i innych. Art 13 ust. 1 Megaustawy nie określa terminu wydania takich warunków technicznych. Poza tym rozstrzygnięcia wymaga kwestia opłaty za wydanie warunków technicznych do projektowania. Wydanie warunków do projektowania musi być równoznaczne z obowiązkiem zawarcia umowy na korzystanie.	<p>ZMIANA MEGAUSTAWY.</p> <p>Obowiązek terminowego wydawania Warunków Technicznych (WT) nałożony również na koleje, Lasy Państwowe, agencje Skarbu Państwa (SP) oraz inne podmioty z udziałem SP.</p> <p>Jedną z możliwości jest wprowadzenie tego obowiązku w rozporządzeniu w sprawie wysokości opłat za korzystanie z nieruchomości będących własnością Skarbu Państwa lub jednostki sektora finansów publicznych (art. 33 ust. 5 Megaustawy), z jednoczesną zmianą Megaustawy w zakresie rozszerzenia zakresu podmiotów, które będą obowiązane do udzielenia dostępu.</p> <p>Można rozważyć, wprowadzenie „milczącej zgody” w przypadku braku uwag w terminie 14 dni.</p> <p>Uwaga!!! w noweli PT delegacja w art. 33 ust. 5 ma zostać usunięta. Przyczyna: <i>„Uchylenie art. 33 ust. 5 i 6 oraz art. 78 podyktowane jest potrzebą rezygnacji z delegacji do fakultatywnego wydania rozporządzenia z art. 33 ust. 5. Zbędność tych przepisów wynika z obowiązujących regulacji zawartych w art. 33 ust. 3 w związku z art. 33 ust. 7 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych. Zgodnie ze wskazanymi przepisami warunki korzystania z nieruchomości, w tym ustalenia odpłatności za korzystanie z nieruchomości Skarbu Państwa lub jednostek samorządu terytorialnego, właściwe podmioty mogą ustalić w umowie cywilnoprawnej”.</i></p> <p>W zakresie kosztów: rozszerzenie delegacji z art. 33 ust. 5 Megaustawy (dotyczy wszystkich podmiotów z udziałem SK lub podmiotów komunalnych); określenie cen maksymalnych</p>
4.	<ol style="list-style-type: none"> 1. Brak przepisów szczegółowych w zakresie definicji kanału technologicznego. 2. Brak obowiązku w zakresie wymagań szczegółowych przekroju poprzecznego drogi i lokalizowania w granicach linii rozgraniczających kanału technologicznego sieci szerokopasmowych. 3. Brak szczegółowych wytycznych dla budowy kanałów 	<ol style="list-style-type: none"> 1. Zapis art. 62 Megaustawy definiuje kanał technologiczny jako ciąg osłonowych elementów obudowy, studni kablowych oraz innych obiektów lub urządzeń służących umieszczeniu lub eksploatacji min. Linii telekomunikacyjnych wraz z zasilaniem oraz linii energetycznych, niezwiązanych z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego. Pozostaje kwestia interpretacji co oznacza zapis "linie energetyczne: Czy także gazowe, wysokiego napięcia itd. 2. Kolejnym elementem jest określenie jakim odrębnym przepisom powinien odpowiadać kanał technologiczny. 3. Kwestią niewyjaśnioną jest jak OT ma zdecydować się na poniesienie kosztu budowy kanału technologicznego nie mając 	<p>Megaustawa:</p> <p>Uwzględnienie opisanych kwestii w projekcie rozporządzenia ws. warunków technicznych dotyczących kanałów technologicznych.</p>

Lp.	Bariera - opis problemu	Uzasadnienie. Przyczyna prawna lub formalna	Rekomendacja co należy zrobić. Propozycje zmian
	<p>technologicznych.</p> <p>4. Obowiązek lokalizowania kanałów technologicznych w pozostałych drogach (poza drogami krajowymi.)</p> <p>5. Brak jednoznacznych przepisów w zakresie kosztu budowy i wykorzystania kanału technologicznego.</p> <p>6. Problem braku norm branżowych powoduje konieczność grzesnościowego posiłkowania się normami np. Orange, które nie mają jednak charakteru wiążącego w relacjach poza Orange.</p> <p>7. Problem w dostępie do KT wybudowanym w ramach innego projektu unijnego na cele telekomunikacyjne - kilka aspektów: formalne, księgowo, wymuszanie dublowania inwestycji "nie bo nie".</p> <p>8. Brak w Megaustawie obowiązku budowy kanałów technologicznych w zakresie wymagań szczegółowych przekroju poprzecznego drogi i lokalizowania w granicach rozgraniczających KT dla sieci szerokopasmowych.</p> <p>9. Brak wyraźnego wskazania, że kabel energetyczny powinien być w osobnym rurażu KT niż kabel telekomunikacyjny.</p>	<p>żadnego wpływu na proces inwestycyjny prowadzony przez zarządcę drogi.</p> <p>4. Zarządca drogi w trakcie budowy lub przebudowy drogi jest obowiązany zlokalizować KT tylko pasie drogowym dróg krajowych. Te stanowią jedynie 5% dróg w Polsce. Dlaczego nie w pozostałych drogach, skoro dowiedziono, że budowa KT dla potrzeb sieci szerokopasmowych przy koszcie budowy dróg stanowi od 0,65 do 1,5%.</p> <p>5. Przekrój poprzeczny drogi wynika z odpowiednich przepisów gdzie uwzględnia się obowiązek zlokalizowania w przekroju poprzecznym drogi linii elektrycznej dla oświetlenia drogi, a postulujemy aby również zlokalizowanie KT dla sieci szerokopasmowej było takim obowiązkiem.</p> <p>6. Kabel telekomunikacyjny powinien być w osobnym rurażu niż kabel energetyczny. Jest to spowodowane licznymi odejściami kabli energetycznych.</p>	

Lp.	Bariera - opis problemu	Uzasadnienie. Przyczyna prawna lub formalna	Rekomendacja co należy zrobić. Propozycje zmian
5.	Konieczność potwierdzenia intencji ustawodawcy, że w przypadku braku miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego (mpzp) inwestycje dotyczące publicznych sieci telekomunikacyjnych (łączności publicznej) są lokalizowane w drodze decyzji o ustaleniu inwestycji celu publicznego a nie w drodze decyzji o warunkach zabudowy	W art. 50 ust. 2 <i>ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym</i> zawarte są zwolnienia z obowiązku uzyskania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego. Zwolnienia te dotyczą także niektórych inwestycji celu publicznego z zakresu łączności publicznej. W związku z brzmieniem art. 46 ust. 3 <i>ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych</i> powstała w praktyce wątpliwość, czy przepis ten znosi dla inwestycji z zakresu łączności publicznej zwolnienie przewidziane w art. 50 ust. 2; tj, czy art. 46 ust. 3 <i>ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych</i> nakłada obowiązek uzyskania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego dla inwestycji z zakresu łączności publicznej, które zgodnie z art. 50 ust. 2 <i>ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym</i> są zwolnione z takiego obowiązku. Proponowana zmiana ma na celu potwierdzenie, że intencją ustawodawcy nie było nałożenie takiego obowiązku, bowiem celem uchwalenia art. 46 ust. 3 było jedynie przesądzenie, że inwestycje dotyczące publicznych sieci telekomunikacyjnych (łączności publicznej), w przypadku braku planu miejscowego, są lokalizowane w drodze decyzji o ustaleniu inwestycji celu publicznego, a nie w drodze decyzji o warunkach zabudowy. Alternatywą jest postulat skreślenia art.46 ust.3.	Art. 9. W ustawie z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (Dz. U. Nr 106, poz. 675) wprowadza się następujące zmiany: 11a) art. 46 ust. 3 otrzymuje brzmienie: „3. Z zastrzeżeniem art. 50 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r.o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80, poz. 717, z późn. zm.) oraz art. 47, w przypadku braku planu miejscowego lokalizację inwestycji celu publicznego z zakresu łączności publicznej ustala się w drodze decyzji o lokalizacji inwestycji celu publicznego, na warunkach określonych w ustawie o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.
6.	Konieczność doprecyzowania art. 48 Megaustawy, poprzez określenie środka, przedmiotu oraz zakresu zaskarżenia.	Proponowana zmiana ma na celu doprecyzowanie art. 48, poprzez jednoznaczne określenie środka zaskarżenia (skarga do sądu administracyjnego), przedmiotu zaskarżenia (dodanie uchwały w sprawie zmiany planu miejscowego) oraz zakresu zaskarżenia (nowy ust. 2). Problemy w praktyce stosowania tego przepisu wzbudza zwłaszcza to ostatnie zagadnienie i pojawiają się skrajnie odmienne interpretacje, jedne sprowadzają „zakres telekomunikacji” tylko do tych ustaleń planu miejscowego, które wprost w ich tekście odnoszą się do telekomunikacji, a inne traktują „zakres telekomunikacji” szeroko jako każde ustalenie, które może mieć potencjalny wpływ na inwestycje lub działalność telekomunikacyjną. Proponowany ust. 2 przesądza, że „zakresem telekomunikacji” objęte są również te ustalenia planu miejscowego, które pośrednio określają warunki dla inwestycji i działalności telekomunikacyjnej (np. poprzez określenie warunków dotyczących wykorzystania powierzchni dachowych istniejących obiektów budowlanych). Jednocześnie proponowany ust. 2 wiąże „zakres telekomunikacji” z uregulowaniami zawartymi w art. 46 <i>ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych</i> .	Megaustawa 11b) art. 48 otrzymuje brzmienie: „art. 48. 1. Uchwałę w sprawie uchwalenia lub zmiany planu miejscowego przedsiębiorca telekomunikacyjny oraz Prezes UKE mogą zaskarżyć, w zakresie telekomunikacji, skargą do sądu administracyjnego. 2. Zakres telekomunikacji obejmuje te ustalenia planu miejscowego, tekstowe lub graficzne, które określają, bezpośrednio lub pośrednio, zasady lub warunki lokalizowania infrastruktury telekomunikacyjnej lub prowadzenia działalności telekomunikacyjnej, w szczególności zakazy i rozwiązania, o których mowa w art. 46 ust. 1, jak również sposób zagospodarowania i warunki zabudowy terenu niezgodne z art. 46 ust. 2 zdanie drugie.
7.	Możliwość zaskarżania w oparciu o art. 48 również mpzp uchwalonych przed dniem wejścia Megaustawy	Proponowana zmiana ma na celu doprecyzowanie art. 48, poprzez jednoznaczne określenie środka zaskarżenia (skarga do sądu administracyjnego), przedmiotu zaskarżenia (dodanie uchwały w sprawie zmiany planu miejscowego) oraz zakresu zaskarżenia (nowy ust. 2). Problemy w praktyce stosowania tego przepisu	Megaustawa 15) art. 75 otrzymuje brzmienie: „Art. 75. 1. Przepisy art. 46 i 48 stosuje się do planów miejscowych obowiązujących w dniu wejścia w życie ustawy. 2. Nie stosuje się ustaleń planów miejscowych w zakresie ustalonych

Lp.	Bariera - opis problemu	Uzasadnienie. Przyczyna prawna lub formalna	Rekomendacja co należy zrobić. Propozycje zmian
		<p>wzbudza zwłaszcza to ostatnie zagadnienie i pojawiają się skrajnie odmienne interpretacje, jedne sprowadzają „zakres telekomunikacji” tylko do tych ustaleń planu miejscowego, które wprost w ich tekście odnoszą się do telekomunikacji, a inne traktują „zakres telekomunikacji” szeroko jako każde ustalenie, które może mieć potencjalny wpływ na inwestycje lub działalność telekomunikacyjną. Proponowany ust. 2 przesądza, że „zakresem telekomunikacji” objęte są również te ustalenia planu miejscowego, które pośrednio określają warunki dla inwestycji i działalności telekomunikacyjnej (np. poprzez określenie warunków dotyczących wykorzystania powierzchni dachowych istniejących obiektów budowlanych). Jednocześnie proponowany ust. 2 wiąże „zakres telekomunikacji” z uregulowaniami zawartymi w art. 46 <i>ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych</i>.</p>	<p>zakazów lub przyjętych rozwiązań, których realizacja uniemożliwia lokalizowanie inwestycji celu publicznego z zakresu łączności publicznej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, jeżeli taka inwestycja jest zgodna z przepisami odrębnymi.”;</p>
8.	<p>Konieczność zmian w przepisach przejściowych do Megaustawy</p>	<p>W art. 9-11 doprecyzowano przepisy dotyczące instalacji radiokomunikacyjnych, antenowych konstrukcji wsporczych lub szaf telekomunikacyjnych, poprzez zdefiniowanie pojęć użytych w obowiązujących przepisach (art. 9 pkt 11b, art. 10 pkt 1 oraz art. 11), potwierdzenie stosowania wyłączenia (art. 9 pkt 11a) oraz rozszerzenie możliwości zaskarżenia planów miejscowych (art. 9 pkt 15). Propozycje te zostały sformułowane na gruncie stwierdzonych w praktyce problemów, są niezwykle ważne dla rozwoju sektora telekomunikacyjnego, w szczególności zapewnienia łączności publicznej, oraz zmierzają do usunięcia barier wynikających z braku jednoznaczności obowiązujących regulacji. Okoliczności te uzasadniają potrzebę niezwłocznego stosowania tych przepisów, w tym także do postępowań w toku. Potrzebę tą uwzględnia proponowany ust. 1. Natomiast propozycje zawarte w ust. 2-3 mają na celu uregulowanie sytuacji prawnej infrastruktury telekomunikacyjnej, która została zrealizowana w okresie obowiązywania przepisów, które wzbudzały rozbieżności w praktyce stosowania i w orzecznictwie, a obecnie destabilizują prowadzenie działalności telekomunikacyjnej ze względu na ryzyka postępowań nadzorczych. Proponuje się zatem rozwiązanie, w którym infrastruktura wybudowana w zaufaniu do organów administracji publicznej, które nie wniosły sprzeciwu do zgłoszenia zamiaru wykonania określonych robót budowlanych, nie może być uznana za samowolę budowlaną i stać się przedmiotem działań nadzorczych z art. 48 oraz 50 ust. 1 pkt 1 i 3 ustawy – Prawo budowlane (pozostawiona zostanie możliwość działań nadzorczych z art. 50 ust. 1 pkt 2 i 4, tj. w razie wykonywania robót w sposób mogący spowodować zagrożenie bezpieczeństwa ludzi lub mienia, bądź zagrożenie środowiska, jak również w sposób istotnie odbiegający od ustaleń i warunków określonych w przepisach). Propozycja ta jest oparta na tym, że zgodnie z art. 30 ust. 6 ustawy – Prawo budowlane, organ przyjmujący zgłoszenie ma obowiązek wnieść sprzeciw w razie, gdy zakres robót budowlanych wymaga</p>	<p>Megaustawa Art.[...]1. Do spraw dotyczących instalacji radiokomunikacyjnych, antenowych konstrukcji wsporczych lub szaf telekomunikacyjnych, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, w tym również niezakończonych w związku z uchynieniem lub stwierdzeniem nieważności decyzji, stosuje się przepisy, o których mowa w art. 9 pkt 11a-11b i 15, art. 10 pkt 1 oraz art. 11, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą. 2. Do instalacji radiokomunikacyjnych, antenowych konstrukcji wsporczych lub szaf telekomunikacyjnych, wykonanych na obiekcie budowlanym przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy na podstawie zgłoszenia, o którym mowa w art. 30 ust. 1 ustawy – Prawo budowlane, lub o wysokości nie wyższej niż 3 metry, nie stosuje się art. 48 oraz art. 50 ust. 1 pkt 1 i 3 ustawy – Prawo budowlane. 3. Przepis ust. 2 nie ma zastosowania do instalacji radiokomunikacyjnych wymagających przeprowadzenia oceny oddziaływania na obszar Natura 2000 lub, według stanu faktycznego z dnia ich wykonania, zaliczanych do przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, zgodnie z obowiązującymi w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy przepisami wydanymi na podstawie art. 60 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.</p>

Lp.	Bariera - opis problemu	Uzasadnienie. Przyczyna prawna lub formalna	Rekomendacja co należy zrobić. Propozycje zmian
		<p>uzyskania pozwolenia na budowę, a jeżeli nie wniesie takiego sprzeciwu w terminie 30 dni, to inwestor z mocy prawa jest uprawniony do wykonania robót budowlanych. W tych okolicznościach nie jest dopuszczalne kwestionowanie ex post takiego uprawnienia przez organy nadzoru budowlanego w oparciu o twierdzenie, że roboty objęte zgłoszeniem wymagają pozwolenia na budowę. Jeżeli nawet wymagałyby takiego pozwolenia, to inwestor nabył uprawnienie do wykonania tych robót i nie może ponosić negatywnych konsekwencji niewykonania obowiązku wniesienia sprzeciwu przez organ administracji architektoniczno-budowlanej.</p> <p>Ponadto, proponuje się, by powyższe wyłączenie możliwości podejmowania działań nadzorczych z art. 48 oraz 50 ust. 1 pkt 1 i 3 ustawy – <i>Prawo budowlane</i> dotyczyło także urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej o wysokości do 3 m, instalowanej na istniejących obiektach budowlanych, które zgodnie z art. 29 ust. 2 pkt 15 oraz art. 30 ust. 1 pkt 3 lit. b ustawy – <i>Prawo budowlane</i>, nie wymagają pozwolenia na budowę, ani zgłoszenia robót budowlanych, a często w praktyce są przedmiotem postępowań nadzorczych ze względu na nieprecyzyjne brzmienie przepisów, które w art. 10-11 proponuje się doprecyzować. Nie ulega bowiem żadnym wątpliwości, że intencją ustawodawcy w obowiązującym stanie prawnym jest utrzymywanie dla instalowania urządzeń telekomunikacyjnych na obiektach budowlanych zwolnienia od pozwolenia na budowę oraz od zgłoszenia z art., 30 ust. 1. Skoro więc urządzenia te nie wymagają pozwolenia, ani zgłoszenia, to nie mają racjonalnego uzasadnienia działania nadzorcze, w szczególności nakazy rozbiórki, dokładnie takich samych urządzeń z powołaniem się na przeszły stan prawny.</p> <p>Jednocześnie – co przewiduje ust. 3 - wyłączenie działań nadzorczych z art. 48 oraz 50 ust. 1 pkt 1 i 3 ustawy – <i>Prawo budowlane</i> nie dotyczyłoby tych instalacji radiokomunikacyjnych, które zostały wprawdzie wykonane na zgłoszenie bez sprzeciwu lub bez zgłoszenia ze względu na wielkość do 3 m, ale które wymagają przeprowadzenia oceny oddziaływania na obszar Natura 2000 lub zgodnie z obowiązującymi przepisami są zaliczane do przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko.</p>	
9.	Doprecyzować przepisy z zakresu prawa budowlanego oraz ochrony środowiska	<ol style="list-style-type: none"> 1. Instalacja urządzeń telekomunikacyjnych o wysokości do 3 m na istniejących budynkach lub budowlach, nie zaliczonych do inwestycji mogących znacząco oddziaływać na środowisko, nie wymaga pozwolenia na budowę, ani zgłoszenia. 2. W przypadku instalacji powyżej 3 m, umieszczonych na istniejących budynkach lub budowlach wymaga zgłoszenia, a urząd nie może żądać uzyskania pozwolenia na budowę tylko z tytułu samego faktu emisji pola elektromagnetycznego, w przypadku gdy inwestycja taka nie jest zaliczona do inwestycji mogących znacząco oddziaływać na środowisko; 	<p>Należy rozważyć zmianę następujących przepisów prawa:</p> <p>Pkt 1,2 - Art. 29 Prawa budowlanego</p> <p>Pkt 3 - Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko</p> <p>Pkt 4 - Art. 75 Ustawy z 7 maja 2009 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych</p>

Lp.	Bariera - opis problemu	Uzasadnienie. Przyczyna prawna lub formalna	Rekomendacja co należy zrobić. Propozycje zmian
		<p>3. Określić zakres treściowy dokumentu powszechnie nazywanego „kwalifikacją środowiskową” oraz określić, kto ma go przygotowywać tak aby nie można było podważać tego dokumentu tylko dlatego że sporządził go inwestor;</p> <p>4. Należy zakończyć proces dostosowywania MPZP do obowiązujących przepisów prawa.</p> <p>5. Należy znieść zakazy lokalizacji stacji bazowych telefonii komórkowej na terenie strefy „A” obszarów uzdrowiskowych, a ewentualnie wprowadzić szczególne warunki/wymagania dopuszczające ich budowę.</p> <p>6. Należy zliberalizować postanowienia ustawy o ochronie przyrody i wprowadzić warunki dopuszczenia do instalowania stacji bazowych w parkach narodowych, krajobrazowych.</p> <p>7. Należy odpowiednio wyważyć uprawnienia organizacji ekologicznych (które pozwalają im na nieuzasadnione blokowanie inwestycji) oraz cele ogólnospołeczne i ogólnonarodowe jakimi jest rozwój nowoczesnej infrastruktury – jednym ze sposobów mogłoby być wprowadzenie modelu występującego w innych krajach, a opierającego się na tym, że inwestor buduje instalację, a następnie uprawnione organy administracji rządowej sprawdzają czy nie zostały przekroczone odpowiednie normy w zakresie emisji pól elektromagnetycznych.</p>	<p>Pkt 5 - Art. 38 a ust. 1 pkt h) Ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach uzdrowiskowych</p> <p>Pkt 6 - Art. 15 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody</p> <p>Pkt 7 - Ustawa z 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska oraz Ustawa z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko</p>
10.	<p>Problem stron postępowania o dostęp do nieruchomości – praktyka wskazywania lub pozyskiwania zgody np. wszystkich mieszkańców budynku, czy spółdzielni mieszkaniowej czyni inwestycje (a więc i Megaustawę) niewykonalnymi. Przyłącze do budynku i budowa sieci telekomunikacyjnej nie powinny podlegać tego typu uzgodnieniom. Powinny być traktowane analogicznie do infrastruktury energetycznej, wod-kan, gazowej, itp.</p>	<p>Niezwykle ważna kwestia w praktyce pozyskiwania dostępu. Istniejące przepisy KPA w zupełności nie przystają do celów jakie planował ustawodawca przy uchwalaniu Megaustawy.</p> <p>Warto rozważyć tutaj dostęp do szaf, gdzie zbiegają się kable na osiedlu – nawet te dwuparowe, 3 kategorii. Dostęp do centrali nic nie daje, gdy jest ona oddalona o 8km, a na osiedlu jest jedna lub dwie szafy koncentrujące pary do każdego mieszkania. Każde nowo budowane osiedle wyposażane jest w sieć telekomunikacyjną 2x2x0,5 kat3, może warto by układany był 4x2x0,5 kat5e?</p>	<p>Należy przeprowadzić analizę art. 30 Megaustawy i doprowadzić do jej nowelizacji.</p>
11.	<p>Przyłącze telekomunikacyjne, jako element obowiązkowego uzbrojenia terenu – np. obowiązek przygotowania i udostępnienia kanalizacji dobudynkowej przynajmniej w przypadku nowych inwestycji. Problem dostępu do istniejących już przyłączy dobudynkowych operatorów trzecich.</p>	<p>Aktualnie 90% budowanych domów jednorodzinnych na koszt inwestora uzbrajanych jest w energetykę (4-6tyspln), gaz (4-12tys), wodę (2-16tys), kanalizację (3-8tys pln). Niestety, rzadko deweloperzy inwestują w infrastrukturę telekomunikacyjną.</p>	<p>Należy zastanowić się nad zmianami w następujących aktach prawnych:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Megaustawa • Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie

Lp.	Bariera - opis problemu	Uzasadnienie. Przyczyna prawna lub formalna	Rekomendacja co należy zrobić. Propozycje zmian
12.	Prawo drogi na podstawie umów cywilnoprawnych, a służebność.	Konieczność wzmocnienia pozycji korzystającego z uprawnień wynikających z art. 33 Megaustawy wobec każdorazowego właściciela nieruchomości	<p>Należy doprecyzować uprawnienia wynikające z postanowień art. 33 Megaustawy.</p> <p>Propozycja:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Umożliwić wpisanie uprawnień wynikających z umowy zawartej na podstawie art. 33 Megaustawy (lub decyzji starosty) do KW • Z powodu zasad dobrej legislacji, zmianę należy wprowadzić w art. 16 ustawy o księgach wieczystych
13.	Określenie punktu styku z publiczną siecią teletechniczną, do którego Operator - Inwestor powinien wybudować sieć (najczęściej granica nieruchomości) - dotychczas było to gniazdko/moduł przyłączeniowy. Za wybudowanie, a następnie utrzymanie, odcinka sieci od Punktu Styku do gniazdko/modułu przyłączeniowy powinien odpowiadać właściciel/użytkownik nieruchomości, a dostarczenie usług po tym odcinku sieci winno być - zgodnie z art. 33 ust 2 Megaustawy - nieodpłatne.	<p>Aktualnie, operator jest obowiązany do utrzymywania również fragmentu sieci od PS do gniazdka.</p> <p>Kwestia ta jest opisana w Rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie. (Dz. U. z dnia 15 czerwca 2002 r.) w § 192.</p>	<p>Można rozważyć wprowadzenie postanowień, zgodnie z którymi właściciel nieruchomości [zarządca], korzystający z sieci, jest odpowiedzialny za jej sprawne funkcjonowanie – dotyczy ostatniego odcinka sieci.</p> <p>Ewentualnie potrzebne zmiany w:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Megaustawa • Kodeks cywilny (art. 49)
14.	W ww. zakresie istnieje już Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 12 marca 2009 r. (Dz.U.Nr 56 poz.461 - weszło w życie z dniem 8 lipca 2009) zmieniające rozporządzenia w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie. Zgodnie z nowym rozporządzeniem zmieniają się zasady i sposób wykonania instalacji telekomunikacyjnych w budynkach wielorodzinnych, budynkach zamieszkania zbiorowego oraz w budynkach użyteczności publicznej. Minister Infrastruktury nałożył obowiązek wyposażenia budynków w instalację telekomunikacyjną obejmującą cały odcinek od połączenia z publiczną siecią	/jw./	/jw./

Lp.	Bariera - opis problemu	Uzasadnienie. Przyczyna prawna lub formalna	Rekomendacja co należy zrobić. Propozycje zmian
	telekomunikacyjną do gniazda abonenckiego na inwestorów.		
15.	Niedopuszczalność wprowadzania przez Rady Gmin zakazów czy też rozwiązań uniemożliwiających realizację celu publicznego w zakresie infrastruktury telekomunikacyjnej (w tym budowa stacji bazowych telefonii ruchomej) w MPZZ oraz podtrzymanie w projektowanych zmianach do Megaustawy obowiązku dostosowania do przepisów prawa istniejących MPZZ poprzez usunięcie tych zakazów.		Megaustawa. Przedmiotowe postanowienia są zawarte w art. 46 Megaustawy oraz w art. 75 Megaustawy
II. GRUPA TEMATYCZNA PRAWO BUDOWLANE I OCHRONA ŚRODOWISKA			
	UWAGA! Również zagadnienia z pkt 9		
16.	Doprecyzowanie pojęć z zakresu infrastruktury telekomunikacyjnej w art. 29 Pb	Proponowana zmiana ma na celu doprecyzowanie pojęć z zakresu infrastruktury telekomunikacyjnej, które zostały wprowadzone do art. 29 ustawy – <i>Prawo budowlane</i> przepisami ustawy o <i>wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych</i> . Zdefiniowanie pojęcia „instalacja radiokomunikacyjna”, wraz ze wskazaniem stacji bazowej telefonii komórkowej jako przykładu takiej instalacji, potwierdza, że stacja bazowa jest właśnie taką instalacją, a nie innego rodzaju obiektem budowlanym. Zdefiniowanie pojęcia „antenowa konstrukcja wsporcza” potwierdza, że jego zakres obejmuje samodzielne budowle realizowane na podstawie pozwolenia na budowę (wolno stojące wieże, maszty i inne konstrukcje wsporcze), jak również te antenowe konstrukcje wsporcze, które są instalowane na istniejących obiektach budowlanych. Podobną funkcję spełnia definicja pojęcia „szafa telekomunikacyjna”, dodatkowo jeszcze przesadzając, że fundament jest elementem budowli w postaci wolno stojącej szafy telekomunikacyjnej.	Art. 10. W ustawie z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane (Dz. U. z 2006 r. Nr 156, poz. 1118, z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany: 1) w art. 3 po pkt 20 dodaje się pkt 22-24 w brzmieniu: „22) instalacji radiokomunikacyjnej – należy przez to rozumieć instalację w rozumieniu art. 3 pkt 6 ustawy – Prawo ochrony środowiska (Dz.U....), składającą się z anten i innych urządzeń radiowych w rozumieniu ustawy – Prawo telekomunikacyjne (Dz.U. ...), wraz z osprzętem i urządzeniami, w tym zasilającymi w energię elektryczną (linia lub kabel energetyczny doprowadzający energię elektryczną do instalacji radiokomunikacyjnej), jeżeli są instalowane, w szczególności stacja bazowa telefonii komórkowej; 23) antenowej konstrukcji wsporczej – należy przez to rozumieć wolno stojące albo instalowane na obiektach budowlanych wieże antenowe, maszty antenowe i inne konstrukcje wsporcze pod anteny i urządzenia radiowe; 24) szafie telekomunikacyjnej - należy przez to rozumieć wolno stojące albo instalowane na obiektach budowlanych urządzenie będące punktem połączeniowym dla sprzętu i okablowania telekomunikacyjnego, wraz z fundamentem, osprzętem i urządzeniami, w tym zasilającymi w energię elektryczną.”.
17.	Konieczność załączenia przez inwestora do zgłoszenia zamiaru realizacji instalacji radiokomunikacyjnej oświadczeń projektanta o kwalifikacji instalacji o znaczącym oddziaływaniu na	Proponowana zmiana ma na celu zapewnienie, by do każdego zgłoszenia zamiaru realizacji instalacji radiokomunikacyjnej obowiązkowo była załączana przez inwestora analiza zawierająca ustalenie, czy instalacja jest przedsięwzięciem mogąącym znacząco oddziaływać na środowisko, wraz z dołączonym do niej oświadczeniem projektanta, potwierdzającym sporządzenie	2) w art. 30 po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu: „3a. Do zgłoszenia wykonywania robót budowlanych polegających na instalowaniu na obiektach budowlanych urządzeń, o których mowa w ust. 1 pkt 3 lit. b, będących instalacjami radiokomunikacyjnymi, z wyjątkiem radiolinii, należy ponadto dołączyć:

Lp.	Bariera - opis problemu	Uzasadnienie. Przyczyna prawna lub formalna	Rekomendacja co należy zrobić. Propozycje zmian
	środowisko.	kwalifikacji zgodnie z przepisami oraz zasadami wiedzy technicznej. Oświadczenie projektanta będzie miało znaczenie analogiczne jak oświadczenia dotyczące prawidłowości projektu budowlanego, a jego rzetelność jest gwarantowana odpowiedzialnością zawodową projektanta. Tak sporządzane analizy będą mogły być przyjmowane przez organy jako dokumenty potwierdzające prawidłowość dokonanej kwalifikacji, bez konieczności dokonywania własnych ustaleń przez organ.	<ul style="list-style-type: none"> a) kwalifikację instalacji jako przedsięwzięcia mogącego znacząco oddziaływać na środowisko, o którym mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 60 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, poprzez podanie informacji czy miejsca dostępne dla ludności w rozumieniu art. 124 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, znajdują się w określonej w tych przepisach odległości od środków elektrycznych poszczególnych anten, w osi ich głównych wiązek promieniowania, b) oświadczenie projektanta, posiadającego uprawnienia budowlane do projektowania w specjalności, o której mowa w art. 14 ust. 1 pkt 2 lub 2e, o sporządzeniu kwalifikacji zgodnie z przepisami oraz zasadami wiedzy technicznej.
18.	Uwaga j.w. ale uwzględniające obszary NATURA 2000	Proponowana zmiana ma te same cele jak omówiona wyżej zmiana art. 30, a jej potrzeba wynika z tego, że niektóre instalacje radiokomunikacyjne (np. realizowane wraz z wolno stojącym wieżami lub masztami lub wymagające oceny oddziaływania na środowisko lub na obszar Natura 2000) wymagają uzyskania pozwolenia na budowę – wówczas załącznikiem do wniosku powinna być analiza kwalifikacyjna wraz oświadczeniem projektanta, oczywiście jako dodatkowy wymóg, niezależny od konieczności przedłożenia projektu budowlanego, ewentualnie raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko	<ul style="list-style-type: none"> 3) w art. 33 ust. 2 po pkt 5 dodaje się pkt 6 w brzmieniu: „6) w przypadku instalacji radiokomunikacyjnych: <ul style="list-style-type: none"> a) kwalifikację instalacji jako przedsięwzięcia mogącego znacząco oddziaływać na środowisko, o którym mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 60 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, poprzez podanie informacji czy miejsca dostępne dla ludności w rozumieniu art. 124 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, znajdują się w określonej w tych przepisach odległości od środków elektrycznych poszczególnych anten, w osi ich głównych wiązek promieniowania, b) oświadczenie projektanta, posiadającego uprawnienia budowlane do projektowania w specjalności, o której mowa w art. 14 ust. 1 pkt 2 lub 2e, o sporządzeniu kwalifikacji zgodnie z przepisami oraz zasadami wiedzy technicznej.
19.	Przyłącze do 1 budynku nieprzecinające się z innymi sieciami i przebiegające przez 1 działkę nie podlega zgłoszeniu	Należy doprowadzić do sytuacji, w której przyłączem telekomunikacyjnym będzie każdy fragment sieci pomiędzy szafką telekomunikacyjną a budynkiem, niezależnie ilu Abonentów będzie korzystać z tego przyłącza. Bez znaczenia powinno zostać, iloma drogami sieć jest doprowadzona do nieruchomości.	Należy doprowadzić do zmiany art. 30 ust. 1 pkt 1 Prawa budowlanego poprzez usunięcie odwołania do art. 29 ust. 1 pkt 20, 20a i 20b Prawa budowlanego
20.	J.w. lecz w odniesieniu do budowy stacji bazowych w Parkach Narodowych i Krajobrazowych.		
21.	J.w. lecz w odniesieniu do budowy stacji bazowych w strefie uzdrowskiej "A".		
22.	Podniesienie limitu wysokości lekkich masztów sieci WiFi z 3 do 8 m – jako nie wymagających	Lekkie maszty Wi-Fi nawet o wysokości 8 m nie są skomplikowanymi budowlami. Maszty takie są ważne jako rozdzielnik sieci szerokopasmowych. W kontekście Agendy	Niezbędna zmiana art. 29 ust. 1 Prawa budowlanego. Przepis ten należy uzupełnić: x) lekkie maszty na potrzeby transmisji danych o wysokości do 8m

Lp.	Bariera - opis problemu	Uzasadnienie. Przyczyna prawna lub formalna	Rekomendacja co należy zrobić. Propozycje zmian
	zgłoszenia.	Cyfrowej 2020 należy umożliwić podłączanie abonentów do sieci szerokopasmowych w jak najprostszy sposób.	
23.	Obowiązek budowania kanałów technologicznych na mostach i wiaduktach. W ramach prac nad legalizacją KT infrastruktura teletechniczna jest pominięta.	Budowa kanałów technologicznych na mostach i wiaduktach jest bardzo drogą inwestycją. Natomiast budowa kanału technologicznego wraz z budową/przebudową mostu może nastąpić niewielkim wysiłkiem inwestycyjnym.	Proponowana zmiana w art. 39 ust. 6 ustawy o drogach publicznych poprzez bezpośrednie wskazanie, że obowiązek budowania kanałów technologicznych dotyczy również mostów i wiaduktów
24.	Obowiązek doprowadzenia sieci telekomunikacyjnej do każdego nowobudowanego budynku pod rygorem niez uzyskania pozwolenia na użytkowanie	Wprowadzenie takiego rygoru zmobilizuje inwestorów (w szczególności deweloperów) do budowania infrastruktury telekomunikacyjnej	Należy rozważyć dwie sytuacje: a) konieczność zapewnienia przyłącza do lokalu b) konieczność zapewnienia przyłączenia do sieci Oba przypadki dotyczą: Rozporządzenia MI z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie. (Dz. U. z dnia 15 czerwca 2002 r
25.	Konieczność usunięcia wątpliwości interpretacyjnych związanych z brakiem konieczności uzyskiwania zgłoszeń lub pozwoleń budowlanych w przypadku budowy instalacji radiokomunikacyjnych o wysokości do 3 m na istniejących budynkach i budowlach. Dotyczy zarówno zapisów w PB jak i Ochronie Środowiska.	/jak w pkt 16 i 17/	
26.	Konieczność doprecyzowania w ustawie Prawo ochrony środowiska pojęcia "miejsc dostępnych dla ludności".	Proponowana zmiana ma na celu doprecyzowanie pojęcia „miejsc dostępnych dla ludności”, poprzez jednoznaczne przesądzenie, że miejsca takie ustala się według istniejącego stanu zagospodarowania i zabudowy nieruchomości. Nieuprawnione bowiem jest ustalanie tych miejsc przy uwzględnieniu planowanej, czy nawet czysto potencjalnej, hipotetycznej możliwości zabudowy nieruchomości. W „miejscach dostępnych dla ludności” dokonuje się pomiarów poziomów pól elektromagnetycznych i nie ma wątpliwości, że pomiary takie powinny być wykonywane w tych miejscach, do których aktualnie możliwy jest dostęp ludności, a nie w miejscach, w których dostęp taki byłby możliwy, gdyby w przyszłości zrealizowano jakąś nową zabudowę (przykładowo za „miejsce dostępne dla ludności” nie może być uznana przestrzeń powyżej 30 m nad gruntem tylko dlatego, że hipotetycznie dopuszczalne – na gruncie przepisów regulujących warunki zabudowy dla tej nieruchomości - byłoby wybudowanie na tym gruncie budynku o więcej niż 10 kondygnacjach).	Art. 11. W ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska (tekst jednolity Dz. U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150, z późn. zm.) w art. 124 ust. 2 otrzymuje brzmienie: „2. Przez miejsca dostępne dla ludności rozumie się wszelkie miejsca, z wyjątkiem miejsc, do których dostęp ludności jest zabroniony lub niemożliwy bez użycia sprzętu technicznego, ustalone według istniejącego stanu zagospodarowania i zabudowy nieruchomości.”
27.	Brak zdefiniowania w obowiązujących przepisach prawa zarówno samej tzw. Kwalifikacji	Uzyskanie tzw. kwalifikacji środowiskowej stanowi często problem dla inwestorów chcących budować stacje bazowe. Jest to spowodowane mało precyzyjnymi postanowieniami ustawy	Należy rozważyć zmianę w: • ustawie o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie,

Lp.	Bariera - opis problemu	Uzasadnienie. Przyczyna prawna lub formalna	Rekomendacja co należy zrobić. Propozycje zmian
	środowiskowej jej zakresu oraz określenie, kto powinien ją sporządzić. Organizacje ekologiczne uzyskują w ten sposób argument do stawiania zarzutów inwestorom telekomunikacyjnym, niestety podzielane przez niektóre WSA.	<p>środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz Rozporządzenia wydanego na podstawie art. 60 tej ustawy.</p> <p>Należy usunąć ten problem poprzez doprecyzowanie postawień prawa dotyczących budowania stacji bazowych.</p>	<p>udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko</p> <ul style="list-style-type: none"> Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko <p>Ewentualnie można rozważyć wprowadzenie odpowiednich postanowień „lex specialis” do Megaustawy</p>
28.	Konieczność doprecyzowania przepisów w zakresie dokonywania zgłoszeń środowiskowych np.. Inwestorowi nie wolno zgłosić stacji wybudowanej przed lipcem 2005 wcześniej niż 01.01.2013 (przy czym starosta będzie mógł wydać decyzję o odmowie przyjęcia zgłoszenia, co jest równoznaczne z konieczności jej wyłączenia).		Należy rozważyć nowelizację Rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 2 lipca 2010 r. w sprawie rodzajów instalacji, których eksploatacja wymaga zgłoszenia
29.	Zmiana zapisów PB w zakresie "zmiany istotnej" w projekcie budowlanym poprzez stwierdzenie, że uzupełnienie PB o elementy sieci i infrastruktury szerokopasmowej nie stanowi "zmiany istotnej" wg PB.	Zmiany w zatwierdzonym projekcie budowlanym lub w innych warunkach pozwolenia na budowę, w zakresie uzupełnienia go o elementy infrastruktury szerokopasmowej nie mają decydującego wpływu na budowlę. Zmiany takie mogą jedynie ulepszyć budynek, bez wpływu na jego konstrukcję. Z drugiej strony brak konieczności zatwierdzenia zmian w projekcie budowlanym ułatwi szybkie inwestycje w infrastrukturę telekomunikacyjną.	Można się zastanowić nad zmianą art. 36a ustawy prawo budowlane poprzez wskazanie wprost, że zmiany w zatwierdzonym projekcie budowlanym lub w innych warunkach pozwolenia na budowę dotyczące infrastruktury telekomunikacyjnej nie stanowią istotnego odstępiania.
29a	Należy wprowadzić w ustawie Prawo ochrony środowiska zmiany, które umożliwią Inwestorom eksploatację instalacji radiokomunikacyjnej jednocześnie z jej zgłoszeniem organowi ochrony środowiska, w przypadku gdy pomiary pól elektromagnetycznych dokonane przez certyfikowane laboratorium wykazują zachowanie standardów środowiskowych określonych w rozporządzeniu Ministra Środowiska z 30 października 2003 r. w sprawie dopuszczalnych poziomów pól elektromagnetycznych w środowisku oraz sposobów sprawdzania dotrzymania tych poziomów. Organ administracyjny zachowałby prawo wyrażenia	Obecnie ustawa Prawo ochrony środowiska zawiera regulację, która wymaga by Inwestor przed przystąpieniem do eksploatacji urządzeń telefonii komórkowej zgłosił instalację organowi ochrony środowiska, przy czym do rozpoczęcia eksploatacji instalacji „nowo zbudowanej lub zmienionej w sposób istotny można przystąpić, jeżeli organ właściwy do przyjęcia zgłoszenia w terminie 30 dni od dnia doręczenia zgłoszenia nie wnieśli sprzeciwu w drodze decyzji”. Oznacza to, że przez 30 dni po całkowitym przygotowaniu stacji bazowej (której przygotowanie ze względu na przewlekłość postępowań administracyjnych, w szczególności planistycznego i budowlanego, trwa już i tak wiele miesięcy) operator nie może przystąpić do jej eksploatacji. Przy czym, zgłoszenia można dokonać dopiero po wykonaniu pomiarów przez certyfikowane laboratorium, do czego niezbędne jest fizyczne zbudowanie stacji i jej uruchomienie w celu ich wykonania. Następnie stacja bazowa – zgodnie z obecnymi przepisami - powinna być wyłączona na 30 dni. W przypadku nowych stacji bazowych dodatkowo przedłuża to i tak już długotrwały proces inwestycyjny, a oczekiwanie kolejnych 30 dni stanowi zamrożenie pieniędzy inwestora. Utrudnione jest również wykorzystywanie mobilnych instalacji radiokomunikacyjnych (w tych przypadkach, gdy emisja EIRP >15	Należy rozważyć nowelizację art. 152 ustawy Prawo ochrony środowiska poprzez wskazanie, że w stosunku do instalacji radiokomunikacyjnych posiadających certyfikat odpowiedniego laboratorium, ewentualny sprzeciw właściwego organu w terminie 30 dni powoduje konieczność wyłączenia instalacji. W ten sposób instalacje radiokomunikacyjne będą mogły funkcjonować już po uzyskaniu wszelkich niezbędnych zezwoleń i certyfikatów.

Lp.	Bariera - opis problemu	Uzasadnienie. Przyczyna prawna lub formalna	Rekomendacja co należy zrobić. Propozycje zmian
	sprzeciwu w drodze decyzji, w terminie 30 dni od dnia zgłoszenia, w przypadku wystąpienia przesłanek określonych w ustawie Prawo ochrony środowiska.	W). Przepis ogranicza ich praktyczne lokalizowanie w sytuacjach wyjątkowych, tj. gdy konieczność ich zastosowania wyniknęła nagle i z niemożliwych do przewidzenia powodów (w tym związanych z klęskami żywiołowymi, ratowaniem życia i zdrowia). Najgorzej jednak wygląda sytuacja w przypadku stacji bazowych, które są modernizowane. Przede wszystkim ustawa zawiera bardzo nieostre pojęcie „instalacja zmieniona w sposób istotny”, które nie zostało w żaden sposób zdefiniowane. Kwalifikacja zmiany jako istotnej bądź nieistotnej jest w związku z tym bardzo trudna. Jeśli uznać jako istotne zmiany związane z instalacją urządzeń, wynikające z konieczności wprowadzania nowych usług i technologii, np. LTE, to przepisy powyższe będą spowalniać i zwiększać koszty wprowadzania nowych technologii w Polsce. Operatorzy będą bowiem musieli wyłączać „stare” instalacje, odczekać 30 dni, a wobec braku sprzeciwu włączać „nowe” urządzenia. Przerwanie świadczenia usług przez operatora na 30 dni stanowi poważne utrudnienie jego działalności, a także oznacza całkowity brak możliwości korzystania z usług telekomunikacyjnych przez użytkowników danej stacji bazowej.	
29b	Przedsiębiorcy telekomunikacyjni spotykają się z problematyką obliczania zdolności przenoszenia wody przez kanalizację teletechniczną.	Można rozważyć problem i zająć stanowisko w sprawie by nie powodowało to „możliwych” niewiadomych generujących problem i w praktyce odmowę inwestycji.	Należy rozważyć, czy przedmiotowe zagadnienie powinno być rozwiązane w przepisach prawa czy każdorazowo dla poszczególnych inwestycji.
III. GRUPA TEMATYCZNA INWESTYCJE DROGOWE			
30.	1. Odmowa lokowania inwestycji telekomunikacyjnych w pasach dróg powiatowych i wojewódzkich na obszarach niezabudowanych. 2. Utrudnione zgody na umieszczanie infrastruktury w pasie dróg powiatowych, wojewódzkich a głównie GDDKiA z uwagi na istniejące przepisy, gdzie infrastruktura telekomunikacyjna powinna być usytuowana poza pasem drogi poza terenem zabudowanym.	Temat niezwykle ważny w praktyce, ponieważ zarządcy dróg nie wyrażają zgody na lokalizowanie inwestycji telekomunikacyjnych w pasie drogowym obszarów niezabudowanych, tłumacząc, że w związku z planami rozbudowy dróg (nigdy nie określonymi ze zrozumiałych powodów), lokalizacja infrastruktury telekomunikacyjnej może obejmować jedynie teren poza perspektywą rozbudowy pasa drogowego. W praktyce OT musi projektować trasy w oddaleniu, napotykać nieregulowane stany własności i ponosząc koszty zniszczeń upraw itp. Uważamy, że można lokalizować takie inwestycje w pasie drogowym (co znakomicie obniży czas dokonywania uzgodnień z setkami właścicieli nieruchomości i koszty ewentualnych odszkodowań) i uwzględnić ułożone inwestycje telekomunikacyjne w procesie projektowania ewentualnych przebudów lub rozbudów dróg publicznych.	W art. 40 ust. 7 znajduje się upoważnienie dla Ministra właściwego ds. transportu do wydania rozporządzenia ustalającego wysokość stawek opłaty za zajęcie 1m2 dla dróg, których zarządcą jest GDDKiA. Należy rozważyć zmianę upoważnienia i umożliwić Ministrowi ustalanie stawek opłat również dla innych dróg (wojewódzkich, powiatowych, gminnych). Ponadto, należy rozważyć nowelizację § 140 ust. 7 Rozporządzenia w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie.
31.	Skrócenie terminów wydawania decyzji przez Zarządców dróg do 14 dni	Skrócenie czasu na wydanie decyzji przez Zarządcę drogi skróci czas niezbędny na przeprowadzenie procesu inwestycyjnego	Zmiany w ustawie o drogach publicznych (art. 39 ust. 3 i 3b)
32.	Rozwiązanie problematyki rezerwacji i blokad WT w związku z innymi inwestycjami	Możliwość uprzedniej rezerwacji kanałów technologicznych zabezpieczy inne inwestycje w sieć szerokopasmową przedsiębiorcy telekomunikacyjnego.	Należy rozważyć wprowadzenie odpowiednich postanowień do ustawy o drogach publicznych (art. 39)
33.	Obniżenie górnej wysokości opłat		Należy rozważyć nowelizację ustawy o drogach publicznych [art. 40 ust.

Lp.	Bariera - opis problemu	Uzasadnienie. Przyczyna prawna lub formalna	Rekomendacja co należy zrobić. Propozycje zmian
	za zajęcia pasa drogowego (dot. wszystkich dróg wojewódzkich, powiatowych i gminnych) do poziomu 20 zł/m2 za drogi i pobocza, oraz 100 zł/m2 za przepusty w mostach czy wiaduktach"		7 i 8]
34.	Jednoznaczne doprecyzowanie specustawy drogowej w zakresie ponoszenia m.in. kosztów przebudowy urządzeń.	Niedopuszczalna jest sytuacja, w której zarządca drogi przebudowuje drogę kilka miesięcy po zakończeniu budowy infrastruktury telekomunikacyjnej i koszty przebudowy tej infrastruktury ponosi operator. Konieczne wprowadzenie okresu ochronnego	Konieczność przywrócenia brzmienia art. 39 ust. 5 ustawy o drogach publicznych do brzmienia sprzed 17 lipca 2010 r.
35.	Możliwość wykorzystywania dla opracowań sieci szerokopasmowych wtórników map geodezyjnych sporządzanych dla potrzeb budowy i przebudowy dróg	Powtórne wykorzystanie wtórników map pozwoli z jednej strony obniżyć koszty, a z drugiej spowoduje, że plany inwestycji telekomunikacyjnych będą zgodne z inwestycjami drogowymi	Należy umożliwić przedsiębiorcom telekomunikacyjnym uzyskiwanie wtórników map od zarządcy drogi (dopisać obowiązek w art. 20 ustawy o drogach publicznych)
36.	Oprócz tematu wysokości stawek należałoby na drodze legislacyjnej usunąć niejednoznaczność kwalifikowania kanalizacji teletechnicznej w Ustawie o Drogach Publicznych. Zdarza się bowiem, że niektóre Rejony GDDKiA klasyfikują kanalizację teletechniczną jako "obiekt budowlany", a nie jak większość zarządców jako "urządzenie infrastruktury" powołując się na Prawo Budowlane, a w szczególności na art. 3 pt 3a: Taka interpretacja, konsekwentnie powoduje zastosowanie do naliczania opłat art. 40 pt 2 ppkt 6 z Ustawy o Drogach Publicznych w miejsce dotychczasowego ppkt 5: 5. Opłatę za zajęcie pasa drogowego w celu, o którym mowa w ust. 2 pkt 2, ustala się jako iloczyn liczby metrów kwadratowych powierzchni pasa drogowego zajętej przez rzut poziomy urządzenia i stawki opłaty za zajęcie 1 m2 pasa drogowego	Na obszarze kraju występują znaczne rozbieżności w przedmiocie opłat pobieranych przez różne rejony GDDKiA. Związane jest to z różną kwalifikacją kanalizacji teletechnicznej: czy jest to obiekt budowlany, czy też obiekt liniowy.	Należy uzupełnić definicję w art. 3 pkt 3a Prawa budowlanego: 3a) obiekcie liniowym - należy przez to rozumieć obiekt budowlany, którego charakterystycznym parametrem jest długość, w szczególności droga wraz ze zjazdami, linia kolejowa, wodociąg, kanał, gazociąg, ciepłociąg, rurociąg, linia i trakcja elektroenergetyczna, linia kablowa nadziemna i, umieszczona bezpośrednio w ziemi, podziemna, wał przeciwpowodziowy, kanalizacja teletechniczna, kanał technologiczny oraz kanalizacja kablowa, przy czym kable w niej zainstalowane nie stanowią obiektu budowlanego lub jego części ani urządzenia budowlanego;

Lp.	Bariera - opis problemu	Uzasadnienie. Przyczyna prawna lub formalna	Rekomendacja co należy zrobić. Propozycje zmian
	<p>pobieranej za każdy rok umieszczenia urządzenia w pasie drogowym, przy czym za umieszczenie urządzenia w pasie drogowym lub na drogowym obiekcie inżynierskim przez okres krótszy niż rok opłata obliczana jest proporcjonalnie do liczby dni umieszczenia urządzenia w pasie drogowym lub na drogowym obiekcie inżynierskim.</p> <p>6. Opłatę za zajęcie pasa drogowego w celu, o którym mowa w ust. 2 pkt 3, ustala się jako iloczyn liczby metrów kwadratowych powierzchni pasa drogowego zajętej przez rzut poziomy obiektu budowlanego albo powierzchni reklamy, liczby dni zajmowania pasa drogowego i stawki opłaty za zajęcie 1 m² pasa drogowego.</p> <p>Taka zmiana powoduje nierzadko 15 krotny wzrost opłat.</p> <p>3a) obiekt liniowy - należy przez to rozumieć obiekt budowlany, którego charakterystycznym parametrem jest długość, w szczególności droga wraz ze zjazdami, linia kolejowa, wodociąg, kanał, gazociąg, ciepłociąg, rurociąg, linia i trakcja elektroenergetyczna, linia kablowa nadziemna i, umieszczona bezpośrednio w ziemi, podziemna, wał przeciwpowodziowy oraz kanalizacja kablowa, przy czym kable w niej zainstalowane nie stanowią obiektu budowlanego lub jego części ani urządzenia budowlanego;</p>		
37	<p>Ujednoczenie i uproszczenie wniosków o zajęcie pasa i umieszczenia w nim urządzeń nie związanych z funkcjonowaniem drogi.</p>	<p>Opierając się o „katalogi prac na terenie JST” można by pokusić się o stworzenie internetowych formularzy o zajęcie tak by gestorzy istniejących sieci w obszarze planowych prac mogli otrzymywać e-mail o pracach i uczestniczyć w odbiorze pasa drogowego. Obecnie przypomina to trochę wolną amerykanke – gmina środki za zajęcia pasa przyjmuje, jednak zupełnie nie interesuje się stanem</p>	<p>Należy rozważyć zmianę ustawy o drogach publicznych</p>

Lp.	Bariera - opis problemu	Uzasadnienie. Przyczyna prawna lub formalna	Rekomendacja co należy zrobić. Propozycje zmian
		uzbrojenia znajdującego się już np. w chodniku – mimo że corocznie pobiera podatek za umieszczone urządzenia.	
IV. KWESTIE WSPÓLNE			
38.	Konieczność usprawnienia udziału w procesie inwestycyjnych organizacji ekologicznych, wyważenia ich uprawnień i możliwości wykorzystywania przewlekłych procedur administracyjnych do opóźniania procesów inwestycyjnych.	Udział organizacji ekologicznych często bezzasadnie utrudnia proces inwestycyjny w zakresie infrastruktury telekomunikacyjnej	Należy rozważyć wprowadzenie postanowień uniemożliwiających udział organizacji ekologicznych w zakresie budowy infrastruktury telekomunikacyjnej, na wzór art. 28 ust. 3 Prawa budowlanego <ul style="list-style-type: none"> • Ustawa o drogach publicznych • Megaustawa
V. POZOSTAŁE PROBLEMY			
39.	Wprowadzenie instytucji "wiążącej wykładni" przez naczelné organy administracji rządowej (podobnie jak ma to miejsce w przypadku MF) ograniczającej swobodę interpretacji przez różne organy i ryzyko inwestora.	W praktyce działań inwestycyjnych widoczne jest zjawisko różnej interpretacji przez organy administracji różnego szczebla zapisów przepisów szczegółowych. Dowolność interpretacji przez poszczególne organy tych samych zapisów chociażby zapisów Megaustawy stwarza poważny problem dla inwestorów inwestycji telekomunikacyjnych. stąd wzorem chociażby MF wydaje się celowym wprowadzenie instytucji "wiążącej wykładni" ograniczające swobody interpretacji szczególnie przez jednostki administracji powiatowej.	
40.	wprowadzenie obowiązku publikacji i uzgadniania planów inwestycyjnych w twardą infrastrukturę (drogi, woda, kanalizacja) przez JST.	Rozwiązanie takie ułatwi długoterminowe plany inwestycji w infrastrukturę telekomunikacyjną.	Należy rozważyć wprowadzenie odpowiednich przepisów do ustaw ustrojowych dotyczących samorządu terytorialnego lub przepisu szczególnego w Megaustawie. Być może rozwiązaniem byłoby przygotowanie „katalogu prac” prowadzonych przez JST.
41.	Ujednolicenie zasad wykonywania wórników i inwentaryzacji w poszczególnych powiatach w kraju, mnogość interpretacji istniejących przepisów przez poszczególne PODGK.	Ujednolicenie wórników map ułatwi przedsiębiorcom telekomunikacyjnym plany inwestycyjne w poszczególnych powiatach, a także obróbkę i analizę tych wórników. Zasadne jest również rozwiązanie problemu posiadania aktualnych informacji w PODKG dotyczących granic działek oraz ich stanu prawnego, a także zagadnienia istnienia pewnych punktów osnowy geodezyjnej.	Konieczne zmiany w ustawie o geodezji i kartografii.
42.	Możliwość pracy ZUDP w formie elektronicznej przez Internet	Możliwość elektronicznej wymiany danych z ZUDP poprzez Internet znacznie obniży koszty uzgadniania projektów z ZUDP	Należy rozważyć zmianę Rozporządzenia Ministra Rozwoju Regionalnego i Budownictwa z dnia 2 kwietnia 2001 r. w sprawie geodezyjnej ewidencji sieci uzbrojenia terenu oraz zespołów uzgadniania dokumentacji projektowej
43.	Uproszczenie procedur i wprowadzenie norm czasowych przy ustanawianiu służebności przesyłu	Aktualnie procedury ustanowienia służebności przesyłu, w przypadku zgody właściciela zgody nieruchomości, wymagają długich procedur sądowych. Ich ustanowienie może trwać kilka miesięcy. Sytuacja taka w sposób nieuzasadniony wstrzymuje może wstrzymywać inwestycje w infrastrukturę telekomunikacyjną.	Kodeks cywilny (art. 305 ¹ i n.)

Dodatkowa propozycja Przewodniczącego Grupy roboczej ds. finansowania projektów szerokopasmowych, oraz Przewodniczący Grupy roboczej ds. inwestycji i zapewnienia dostępu do szerokopasmowych usług telekomunikacyjnych, w tym na obszarach słabo zaludnionych (zmiany, które można dokonać jeszcze w zmianie ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych oraz niektórych innych ustaw (druk sejmowy nr 686, dalej jako „nowelizacja megaustawy”):

I. Ustalenie kosztów za dostęp do budynku w drodze ustawy lub rozporządzenia

Art. 30 ust. 3b ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych: dostęp do budynku; intencyjnie słuszny przepis, ale chęć ograniczenia należności na rzecz dysponenta budynku do kosztów wynajmu i energii nie powiodła się. Przepis nie jest przejrzysty, ani jego punkt 1 ani 2. Po pierwsze elementy należności są wymienione “w szczególności”, po drugie, nie ma żadnej dyrektywy kierunkowej, co może spowodować, że każdy dysponent nieruchomości określi inne wartości i inne elementy tej należności. Rozwiązania są dwa: delegacja do wydania rozporządzenia lub ustalenie w art. 30 ust. 3c (którego teraz nie ma), że koszty o których mowa w ust. 3b ustala się na podstawie zasad kolokacji ustalonych w ramowej ofercie operatora o znaczącej pozycji rynkowej w zakresie kosztów najmu powierzchni oraz kosztów energii (w SOR są ustalone koszty zarówno kolokacji jak i energii, wg mnie dość sensownie). Oczywiście jest że regulator w razie sporu z art. 30 tak by właśnie ustalił, ale nam chodzi o to, żeby operatorzy nie musieli rozwiązywać swoich problemów u Prezesa UKE. Potrzebne jest ustalenie z góry kategorii tych kosztów i zasad ich obliczania.

II. Instalacje infrastruktury telekomunikacyjnej w budynku jako czynność zwykłego zarządu

Art. 30 ust. 5a - 5c w ustawie o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych należy zastąpić przepisem przesądzającym, że instalacja infrastruktury w budynku należy do czynności zwykłego zarządu (to nam załatwi problem wielości “Stron” w postępowaniu na każdy budynek, ale nie tylko w postępowaniu, także przed postępowaniem w trakcie ubiegania się o dostęp do budynku unikniemy chodzenia po lokalach żeby uzyskać zgody). Działania “współwłaścicieli”, zamiast administratora, wymagane są tylko w sytuacjach przekraczających zwykły zarząd. Wystarczy rozważyć dodanie do omawianych przepisów podpunktu typu “decyzje ws. lokalizacji infrastruktury telekomunikacyjnej stanowią

czynność zwykłego zarządu nieruchomością”. Można dodać np. do art. 30 w ust. 4 zdanie o treści: „Zawarcie umowy, o której mowa w zdaniu poprzedzającym stanowi czynność zwykłego zarządu.”

Identyczna sytuacja występuje w odniesieniu do art. 33 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych.

W obecnym stanie prawnym (nowelizacja nie dokonuje żadnej modyfikacji w tym zakresie) właściciele (także użytkownicy wieczysti, a przede wszystkim zarządcy) nieruchomości odmawiają zapewnienia dostępu do nieruchomości powołując się na brak zgody wszystkich współwłaścicieli (dotyczy zwłaszcza wspólnot mieszkaniowych o znacznej liczbie współwłaścicieli). Zaliczenie zawarcia umowy w trybie art. 30 Ustawy, a także negocjowanie jej treści oraz wykonanie jako czynności zwykłego zarządu przyspieszy proces negocjacji oraz zmniejszy liczbę spraw, które będą rozpatrywane przez Prezesa UKE.

III. Proponujemy wykreślenie słów „(...) niebędący przedsiębiorcą telekomunikacyjnym (..)” w:

- a) wprowadzeniu do wyliczenia art. 30 ust. 1 Ustawy
- b) art. 30 ust. 3 Ustawy oraz
- c) art. 33 ust. 1 Ustawy.

Pozostawienie przedmiotowego sformułowania wyłączy spod zakresu art. 30 i art. 33 wszystkie podmioty będące jednocześnie właścicielem (także użytkownikiem wieczystym lub zarządcą) nieruchomości oraz przedsiębiorcą telekomunikacyjnym. Z takim przypadkiem mamy często do czynienia np. w przypadku spółdzielni mieszkaniowych, które oprócz pełnienia funkcji zarządcy nieruchomości posiadają status przedsiębiorców telekomunikacyjnych i świadczą usługi swoim mieszkańcom. To właśnie w takich przypadkach najczęściej dochodzi do odmowy zapewnienia dostępu do nieruchomości przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu.